

Små möten

När Ulrica blev erbjuden tjänsten som präst i Fryshuset i Stockholm jublade hennes inre.

Det kändes så rätt. Nu kunde hon fortsätta jobba med unga på det sätt hon brann för. Anordna kristna konserter, skidresor och allsköns spännande projekt. Fast i ännu större skala vill säga.

Det blev precis tvärtom.

TEXT: TOMMIE SEWÓN BILD: LINNEA WIDÉN

GÅR DU bara omkring och sprider kärlek eller gör du någonting vettigt också?"

Ulrica Andersson skrattar när hon återger frågan från en anställd i huset som inte riktigt fått kläm på vad hennes uppgift går ut på.

Ulrica är sedan drygt ett år heltidsanställd som präst i Fryshuset, Sveriges största ungdomsgård. När man ringer till henne svarar hon med det självklara församlingsnamnet: "Fryskyrkan."

Vi sitter i Andrum. Ett litet rum på cirka 10 kvadratmeter vackert inrett av konstnä-

rinnan Anna Lindqvist. Nakna trädstammar från golv till tak upptar en del av rummet där man också har möjlighet att lyssna till meditativ musik eller tända ett ljus för någon eller något. Just idag står sextiotre värmeljus uppradade på en bjälke i taket. Ett för varje dödsoffer vid branden i Göteborg.

"Är detta Fryskyrkan?", frågar jag lite osäkert eftersom jag inte ser ett enda kors eller krucifix i lokalen.

– Nej, det är vi människor, anställda och andra engagerade som är kyrkan och Kristi kropp här i Fryshuset. Andrum är öppet för

alla som behöver ett sådant, oavsett vad man tror på.

På papperet är Fryskyrkan idag ett samarbete mellan Frälsningsarmén, med två anställda – Christer Aadland och Mattias Nordenberg – som alternerar mellan "Frysen" och en nystartad ungdomsförsamling i Gamla Stan, samt EFS och Stockholms stift som betalar hälften var av Ulricas lön.

UTMANING SOM EGOTRIPP

Men initiativet till Ulricas tjänst kom från den evige innovatören och projektledaren Anders Carlberg. En man som när han talar i kyrkor, vilket han ofta gör, brukar uttala en viss frustration över kyrkornas tröghet. "Ni sitter på världens bästa story, och vet inte om det" eller "ni har matchboll, men befinner er inte ens på plan". Kanske var det därför han själv tog hand om bollen och gick till vännen och prästen Stig Axelson i Hammarbykyrkan med sin idé. Stig hade förslag på en lämplig kandidat vilken tackade nej, men rekommenderade Ulrica för tjänsten.

– Jag tyckte det var en enormt spännande utmaning. Nu skulle jag kunna sjösätta alla mina idéer och höga ambitioner. Anordna häftiga konserter och driva projekt.

Ulrica beskriver hur hon varit en väldigt